МОЕТО УЧИЛИЩЕ

Брой 13 **Юни 2014г.**

Вестникът се издава от клуб „ Млад журналист”

Европейски съюз

ПРОЕКТ BG051PO001-4.2.05„Да направим училището привлекателно за младите хора”
Проектът се осъществява с финансовата подкрепа на Оперативна програма „Развитие на човешките ресурси”, съфинансирана от Европейския социален фонд на Европейския съюз

Европейски социален фонд

Този, който не знае и не знае, че не знае,
е глупак – избягвай го!
Този, който не знае и знае, че не знае,
е дете – поучи го!
Този, който знае и не знае, че знае,
спи – събуди го!
Но този, който знае и знае, че знае,
той е мъдрец – последвай го.
Мевляна Джелаладдин Руми

Известният български композитор Хайгашот Агасян, който поднесе своите песни на децата и учителите от XII училище по случай Патронния им празник, бе любезен да сподели свои мисли пред репортера от клуб „Млад журналист” Самуил Георгиев.

Въпрос: Какви са Ви впечатленията от днешния концерт?

Отговор: Има една опасност при общуването с децата, особено в такъв голям форум, човек да изгуби връзката с тях. За мен това е винаги най-важното нещо, това, което като послание казвам в песните си, а то няма нито една случайна песен като стих, като музика. Всичко си носи своето послание. Дали ще е „Българио, обичам те”, дали „Хей, приятелю, здравей”, или „Светът е хубав”, или „Интернет”, всичко има някакво послание към нашите прекрасни деца. Така че, когато е в една голяма зала или форум като вашия, си помислих дали няма да загубя връзката с децата, защото емоцията е едно, но звукът се носи. Днес се получи това, към което съм се стремял винаги – да бъде директно общуването ми с децата и те показаха, че са на голяма висота като възпитание, като отношение, защото и пяха с мен, и танцуваха, което е най-важно, и мисля, че както за мен, така и за тях това ще бъде един незабравим спомен.

Въпрос: Вие правите концерти за деца. Какво Ви дават те?

Отговор: Имам това щастие всичко, което пиша като послание към децата, да го пробвам на живо пред тях. Аз не съм човек, който пише нещо и го слага в папка и някой ден да стигне до децата и да не знам как ще го възприемат. Времето е друго днес, времето е много динамично, времето е много по-емоционално, много по-крайно време, но пак ви казвам – безкрайно съм щастлив, наистина съм щастлив, че имам тази възможност написаното от мен да го представя на живо и да усетя как децата го възприемат, а те го приемат безрезервно, че пеят, че танцуват с теб. Всички тези песни имат смисъл и това ми дава стимул да пиша занапред.

Въпрос: Днешните деца слушат друг стил музика. Вашата е различна. Какви са Ви наблюденията? Възприемат ли децата тази музика?

2 Отговор: Децата са си деца. Това, което мога да кажа с едно крайно изречение, е, че вината за всичко, което се случва около нашите прекрасни деца, е в семейството. Всички проблеми идват от това, че родителите не обръщат достатъчно внимание на децата си. Децата получават нужното образование и всичко, което е свързано с натрупването на знания, плюс атмосферата като усещане, защото училището Ви е прекрасно. Вижте как е направено. Аз не мога да не се възхитя от това. Всичко, което получавате тук е на голяма висота. Само че излизайки от училището, прибирайки се вкъщи, нещата се променят. Самият живот е принудил родителя да спасява по някакъв начин душата си, по някакъв начин. И родителят няма възможност да обърне достатъчно внимание на детето си. Ето тук е големият проблем, че родителят не знае неговото дете с какво се занимава, когато е на работа, коя телевизия гледа, дали гледа нормални телевизии, или гледа телевизия „Планета"и простотиите по нея. Какво слуша, с кого се среща, може ли да бъде контролирано това дете, и най-важното е, че трябва да се възпитава, а то не получава това възпитание вкъщи, като това да изразява например благодарността си и уважението си към учителя. Учителят трябва да бъде на особен пиедестал пред едно дете. Учителят трябва да бъде на особена висота и да получава уважението, което заслужава. По наше време беше така. Даскалът минава, казано на жаргон, всички спират, поздравяват го. Имаше, имаше най-изконни човешки добродетели. Само че в днешно време учителят е безгласна буква. Той е един минаващ, заминаващ, няма никакво уважение, дори по улицата да го срещнат, не го поздравяват. Има промяна в ценностите ни. Ето това са проблемите. Децата – за мен най-любимата възраст са учениците от първи до четвърти клас и детските градини. Това са децата, които са чисти същества, още не са влезли в дискотеките, където властва пошлостта и простотията. Затова е много важно точно влизайки в тийнейджърска възраст децата да се знае с какво се занимават, по какъв начин се възпитават. Не е лошо да слушаш каквато щеш музика, но да знаеш, че тази е по-добра от другата. Да знаеш, че влизайки в една зала и слушайки Моцарт, а Моцарт е музиката, или Бах, Бетовен и който и да е, това е връзката с някаква вселенска хармония, която е над нас. Има извисена и възвисена музика. Има музика за краката, на която се танцува в дискотеките,т.е, в тази лабилна възраст трябва всички да си подадат ръка и да изградят у всяко дете някаква ценностна система. И Вие като голям мъж, виждам, че сте едно хубаво момче, да знаете, че това е по-лошо от онова. Кажете: „Не, няма да слушам това. Защо ме заливате с това?" Искам да се съпротивлявате, а не просто да приемате нещата, каквото ви дадат, това е. Те ви налагат нещо, чиято цел е опростачването на българския народ. А простият народ се управлява лесно. Вярвайте ми...

Въпрос: А надеждата? Има ли я?

Отговор: Надеждата е в тези прекрасни хора, във вас. Целта е да останете в България. Много е трудно, защото България като държава дава изключително много средства едно дете да стане зрял човек, да се изучи. Само че след това няма условия за вашата реализация. Сега казвам на сина ми, който завърши магистратура, почна работа. Викам, даваш ли си сметка, че ти си канен в национална институция, в нациналното радио да работиш като тонрежисьор (той е пианист). Даваш ли си сметка, че мнозинството от младите хора нямат работа. Това е тотална безизходица. Защо ги правим ние насилствено емигранти по света. Просто няма възможност за изява. Казвам му да бъде благодарен, че са го поканили на работа и че започва отнякъде. Важно е да стъпи на нещо, после ще си намери пътя. Та жалко е, че тези прекрасни деца като вас и език знаят, и всичко знаят, защото знанията, които получавате са на голяма висота. И после отивате и ставате гастарбайтери в една чужда държава. Ужасно е, но това е действителността. Има надежда, защото без надежда значи да затворим вратата и да отидем всички. Най-важното, което Ви пожелавам като млад мъж, е да си избирате средата. Избирайте да дружите и да общувате с хора, които са от вашата кръвна група, с които сте безрезервно свързани, хора на които имате доверие, защото в днешно време няма доверие между хората. Всеки е дистанциран, всеки се пази някой да не го окраде, да не му забие нож в гърба. Затова Ви пожелавам с Вашите другарчета да се гледате в очите и да си пазите гърбовете.

Светът е хубав
Светът е чудесен
Светът има нужда от моята песен
Музика Хайгашод Агасян
Текст Недялко Йорданов

*****

„Моля”, „Извини”, „Благодаря ти” -
думи по-целебни и от лек.
Щом отрониш словото крилато
просто ставаш истински човек!
Музика Хайгашод Агасян
Текст Татяна Йотова

Моите първи четири години в училище

Аз съм Мария, на единадесет години съм и ще разкажа за моите първи четири години в училище.

След детската градина започна първи клас. Първият учебен ден ми беше най-любим! Преди да влезем в класната стая ни дадоха питка и здравец. В стаята беше учителката ни и учебниците на чиновете. Нашата класна се казва Илка Петрова.

Когато мина първият учебен ден, започнахме да пишем буквите, да правим модели на думи и още много други интересни неща!

След като завърших първи клас, започнах втори. Моята най-добра приятелка във втори клас, както и в трети, и в четвърти, се казва Сибел. Тя винаги ми споделя, много е добра. Отдават й се българският език и литературата.
Втори клас ми беше най-любим, защото смятахме до сто, госпожата вече ни правеше диктовки. И втори клас си замина…

После следваше трети. Смятах до хиляда, преписвахме по-големи текстове и домашните ни бяха по-дълги.

Като завърших трети клас, вече дойде четвърти. Уроците се уголемиха, смятахме над един милион, а по български език пишехме вече съчинения. Целият клас се включваше в много състезания. Даже скоро имаше състезание между трите паралелки по народна топка. Не ни съобщиха кой клас е на първо място, но ние се чувстваме победители!

Дано никога не се разделим „Б” клас!

Госпожо Петрова, ще идваме да Ви виждаме, когато сме в по-горните класове!

Мария Христова – IV „Б” клас

***

Нашият клас е най-щастливият на света, защото имаме чудесна госпожа! Тя е много забавна, добра и хубава.

В началото на първи клас мъничко се притеснявах, защото бях малка и не знаех какво ще се случи. Сега се научих на много неща. Учим английски език, математика, български език, човек и природа, човек и общество и други предмети. Целият клас има много забавни спомени, когато госпожата ни водеше на кино, в парка, в планината, на детски клубове и други места. Ние ходим и на различни спортове. Аз ходя на народни танци, мажоретки, плуване и компютри. Сега в края на четвърти клас ни е малко напрегнато, защото очакваме матурите.
Не трябва да се притесняваме за всички трудности, а трябва да продължим смело напред!

Радина Стоянова – IV”Б” клас

***

Когато влязох в класната стая почувствах страх, защото не знаех какво ще се случи в този първи учебен ден. Не познавах децата, не знаех добра ли е госпожата… Отначало ми беше трудно, но с времето осъзнах, че не е толкова страшно!

Моята госпожа Илка Петрова ни научи да четем, да пишем и да решаваме задачи. Благодарение на нея имах и продължавам да имам петици и шестици. Намерих си и добри приятели.

Неусетно дойде втори клас. Беше същото както в първи, имах си и любими предмети: български език и литература. По физическо играехме на народна топка, а някои от децата обичаха да ходят по гредата, но само когато госпожата ги държи, за да не паднат.

В трети и четвърти клас ставаше малко по-трудно. По математика вече умножаваме и делим с големи числа. По английски език не беше толкова трудно, защото учехме едно и също, а и на мен ми е лесно и сама се справям. По български език научавахме нови неща, а по литература – текстове и стихотворения от познати писатели.

Всеки път, когато си мисля за тези години в училище с най-добрата госпожа, се чудя какво ще правим без нея… но си казвам, че ще я виждаме, когато сме и в по-горните класове.

Ех, колко бързо минаха първите четири години в училище!

Ще ги помня цял живот!

Сибел Рашидова IV „Б” клас

Екскурзия до Трявна

Приключването на учебната година за четвърти клас е вълнуващо събитие, но отиването ни до град Трявна го направи и незабравимо. Ние, класните ръководители, решихме да поднесем на децата една екскурзия, която да ги обогати с познания за живота на възрожденския българин, както и да получат своите удостоверения за завършен четвърти клас по нетрадиционен и вълнуващ начин. Изборът ни беше това да се случи в Тревненското школо. Не останахме разочаровани от избора си. За децата се оказа невероятно преживяването да седят на дългите дървени пейки, да пишат в пясъка, да пипнат перата и мастилниците, с които са писали някогашните ученици, да разлистят пожълтелите страници на старите учебници. Екскурзоводът в музея разказваше толкова увлекателно, интересно, че никой не помръдваше. Научихме, че Старото школо (също Тревненското школо) е първото българско светско училище в Трявна, основано през Възраждането. Училището е създадено през 1836-1839 г., приблизително по същото време, когато и Априловската гимназия в Габрово. Петко Славейков е преподавал тук в продължение на осем години и е основавал книгохранителницата" (днешната градска библиотека, 1847). През 1891 г. тук е основано читалище „Трудолюбие". Децата се впечатлиха от табелките за порицаване на непослушните ученици и тези за поощряване на добрите. Влязоха в ролите на учител и "викач". Запленени от всичко това, дори за миг забравиха, че сме на това място, за да получат удостоверенията си за завършване на начална училищна степен.

Разходката ни в Трявна продължи с разглеждането на Даскаловата къща и къщата-музей на Петко Славейков. Впечатлени от прекрасните дърворезби в първата къща и увлекателния разказ за многолюдното семейство на П. Славейков във втората, четвъртокласниците с удоволствие рецитираха "Татковина" и "Малък Пенчо" - произведения на поета, които се изучават в началната степен. Разходихме се и по старата калдъръмена улица, видяхме и емблематичната за Трявна часовникова кула.

След Трявна посетихме и пещерата Бачо Киро.Стигнахме до нея по живописна екопътека. Шумът на пенливата Дряновска река, приказните водопади, неповторимата красота на Дряновския каньон бяха впечатляващи. В пещерата видяхме много скални образувания, кости от огромни, несъществуващи сега животни, следи от обитаващи пещерата първобитни хора. Бяхме и в "концертната зала", където с песен се убедихме в изумителната й акустика.

После посетихме и Дряновския манастир. Разгледахме храма. Поклонихме се в Костницата на загиналите участници в Априлското въстание.

Видяното, чутото, преживяното четвъртокласниците ще запомнят за цял живот!

Учениците от 4а клас със своите удостоверения за завършена начална степен

Учениците от 4б клас със своята класна ръководителка г-жа Илка Петрова и своя възпитател г-н Стефан Тодоров

И учениците от 4в клас със своята учителка г-жа Марияна Вълчева показват получените удостоверения

Машина против мързел
Аз бих изобретила
една простичка машина:
мързела да убива тя,
знам че ще бъде полезна!
За много деца ученето не е работа
лесна…
Щом застанеш ти под нея
веднага ум ще ти налея!
Само с моя клас ще я споделя,
за да печелим състезания!
Няма да има мързеливи вече
и финала на успеха не е далече!
Стефани Тодорова 4б клас

Писанка
Котката Писанка отиде
при леля си Иванка.
Иванка я облече със своето елече,
ала котката Писана
се разплака под дивана.
Котето Писана
избяга от леля си Ивана,
отиде при съседката Гергана.
Гергана я видя и
нагости я с постните си ястия.
Така котката Писанка
се нахрани при съседката Герганка.
Атанас Петков 4б

В парка птичките пеят
и децата се смеят.
Старци гълъби хранят,
малки деца пясъчни крепости бранят.
Цветята цъфтят и
пеперуди летят.
Карам колелото аз,
кака пък чете в захлас.
В парка е хубаво, нали,
само дъжд да не вали!
Стефани Тодорова 4 б

В ЗАЩИТА НА БЪЛГАРСКИЯ ЕЗИК И РОД

НАКЪДЕ, БЪЛГАРИНО

Внимавай и ти български народе. Накъде си тръгнал? Било е време далечно, когато и ние сме били на 3 морета. Без страх дедите ни са воювали и защитавали всяко кътче земя. А вижте сега, българи, на какво сме заприличали. Отвсякъде ни притискат западняците, играят си с нас, а онези, които сме избрали да ни управляват, мислят само за собственото си благополучие. Мислят, народе, закони угодни на тях, а къде си ти, народе? Спиш ли спиш, кога ще се събудиш? Времето отлита неусетно, а с него и нашенци отлетяха за чужбина. Докога, народе, ще търпиш сиромашията и безнаказаността в страната си? Докога ще мълчиш и ще се правиш, че всичко е наред? Кое му е доброто тук, лъжат те и те правят на глупак. Защо, народе, търпиш? Защо забравяш колко могъщ си бил и с колко много богатства е надарена земята ти. Земя с чиста вода, пълна с минерални извори, високи планини и море с невероятен бряг. А къде са децата на възрастните хора, самотни и беззащитни? Мъчат се да живеят със 100 лева. Направи нещо, скъпи мой народе – надигни глас и защити правото си на достоен живот!

Марияна Каябашлиева 6б клас

КЪМ ДНЕШНИЯ БЪЛГАРИН

Българино, ние сме мъдър народ, но светът се променя, няма вече чист човек. Технологиите превзеха света. Хората трябва да знаят историята си, да я обичат и да не я оставят да избледнее. Светът няма да е безопасен за отглеждане на дете, но България може да е различна, по-добра. Защо децата ни бягат в чужбина, защо не харесват своята земя, защо? Още не е късно за промяна. Аз вярвям във вас, българи, вярвайте и вие. Технологията не е сила, тя не е дар, нито божа сила, тя е зло, което ще ви разяде.

О, неразумни, защо не се откъснеш от злото и не бъдеш чист, добър и свят. Давай пример на децата си, нека те бъдат твоето по-добро бъдеще!

Ние можем да се променим!

Сияна Стоянова 6в клас

ДРАГИ ХОРА,

Защо чакате всичко наготово, защо мислите, че всичко материално, което съществува, може да имате? Вие вече имате най-ценното, което един човек може да притежава – своята свобода. Ние българите сме воювали векове наред, за да се освободим. А нашите деди са се задоволявали с малкото, което са притежавали. Нима те са се отказали, когато са били притиснати в ъгъла, нима те са искали много, но те са искали само едно нещо – свободата. А ние сега сме недоволни от всичко това, което имаме. Сега ние искаме да получаваме все повече и повече.

Сега ние живеем по време на демокрация, държавата се управлява от президент и парламент. Но много от управляващите политици се възползват от властта си и си позволяват да вземат от народа. Затова много от българските граждани недоволстват. Те правят протести и подписки, за да докажат, че може да настъпи промяна.

Затова ние трябва да се вразумим и да видим света, който ни заобикаля, и да решим проблемите, които трябва да бъдат решени.

Радина Василева 6б клас

Твърде много обичам своя народ и отечество. Но някои не го обичат и отиват към друга вяра и друга общност. Вие, неразумни българи, защо бягате от своята красива държава, защо не оставате тук и не се развивате тук? Бих ви казала, върнете се! Тук ви чакат майки и бащи, върнете се!

Ти, българино, кажи и бъди искрен, щастлив ли си там? Какво ти дават чуждите народи? Ти трябва да се гордееш за това, че си българин, а не когато те попитат какъв си, ти да склониш глава. Българи, останете тук и се гордейте с това, с което ви е надарил Бог! Аз съм българка и се гордея с това. Гордейте се и вие!

Симона Стоянова 6в

7 А

„А” клас щом го видят
изпадат във захлас.
Играят много на игрички
и винаги са мили и добрички.
Там веселба хич не липсва,
а сериозността не се вписва
Всички правят се на умни и
големи,
ала имат същите проблеми:
как тройката да хванат и
на поправителен да не останат.

Катерина

С класния ръководител Тихомир Кондев

Един незабравим клас с луди мисли и с широки усмивки. С мечти да покори сцената е Радост,

Пламена пък е влюбена в спорта, но и упорита в ученето. Георги Ангелов всестранно се развива - сериозен ученик, добър танцьор, учи упорито английски език. Надя, Симона, Памела, Илияна, Катерина умеят да съчиняват и да пишат красиви истории. Надя и Даниел винаги спасяват положението в час по литература. Димо и Николай Киров обичат закачките и с това привличат симпатии. Димитър, Стоян, Божидар и Добромир са тихи и скромни, не показват непремерени емоции. Милица предпочита да е мажоретка и да пътува. Георги Панайотов и Димо са добри танцьори и спортисти. Георги Русев упорито отказва да бъде добър ученик, въпреки че не му липсват възможности. Димитрина знае, че тати ще се погрижи за всичко. Всички умеят да живеят заедно като колектив, да се подкрепят, да искат да постигат върхове. И могат!

В междучасие

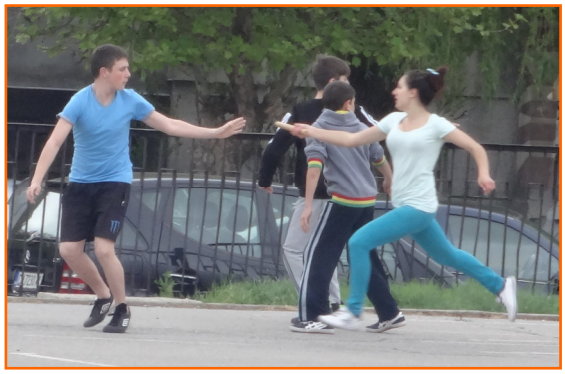

Състезатели

Емоции

Димо на щафетното бягане

На Коледен купон

Радост

Георги Панайотов поздравява
С новия брой на училищния вестника

Илияна и Памела в клуб „Млад журналист”

7 Б

В този клас има всестранни таланти и интереси. Тук са инициативните и отговорните ученици в учението и в училищните събития - Екатерина, Деница, Кристина, Ирина, Михаела. Добрите танцьори – Пламена, Анелия, Светослав, Ивелин. Художниците Божидар, Кристиян, Анелия, спортистите Стефан, Михаел, Джендо. Кристина с прекрасния си глас. Тук е умният Михаел, който вечно говори, където и да се намира, и към него се причисляват неуморните Събина и Виктория, Денис и Божидар. Има си и добри мълчаливци като Владо, Кристиян, Николай и Джендо. За Пламена, Събина и Виктория любимо място са електронните медии, защото там може да ги забележат много хора. Всеки е чаровен със своите хубави черти и индивидуалности, но всички те носят чисти души и добри сърца.

Деница и Екатерина

Пламена, Михаел и Кристина

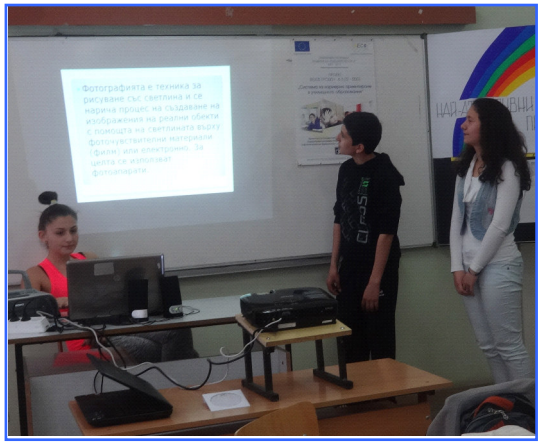

7 В

Винаги шумни, но и доста умни. Всеки е ярка индивидуалност и си отстоява твърдо позицията, от което понякога прехвърчат искри и трудно смилат заедно брашно. Клас от характери, които имат потенциала да вървят напред и да побеждават. Тук е най-добрият млад журналист Самуил, без когото не се случва училищно събитие. Жанет Йорданова е като пчеличка, която неуморно се труди, за да успее. За Жоржина са любими книгите и фубавите филми. Миглена и Иванина като мажоретки са перфектни. Групата на спортистите е внушителна – Севгин, Исмаил, Стоян, Валентин, Николай, Георги – еднакво добри и на футбол, и на хандбал. За Тихомир като вратар е малко да се каже „браво”, а до него помпа мускули и културистът Росен. За Жулиета и Толиан любимото място е Фейсбук. Жанет Тодорова предпочита разходките на чист въздух с любима компания, а Селим със своето колело. Денис трудно идва навреме на училище. Но всички са прекрасни и имат смели мечти.

Жанет Йорданова води хорото

Класните ръководители
Добрева, Льолева, Павлова, Кондев

НАЙ-АКТИВНИ РЕПОРТЕРИ

НА ВЕСТНИК "МОЕТО УЧИЛИЩЕ"

Фейсбук

Фейсбук – една гигантска комуникационна мрежа, която обгръща все повече хора. Защо тези хора избират да се затворят в домовете си пред компютрите, вместо да излязат навън на чист въздух? Аз ще ви отговоря …

Някои хора искат популярност и се надпреварват кой колко приятели ще има или колко харесвания ще съберат, като си качат някоя нова снимка. А приятелствата в много случаи са неистински, защото в действителност може и да не се поздравяваш с този свой „приятел от Фейсбук”. Други пък играят на игри и се състезават кой ще получи повече точки. Трети искат да научат някоя клюка или какво се случва със знаменитостите, за да са в крак с модните тенденции и т.н.

Защо правим всичко това, след като ни вреди? На мен ми се струва, че това е мания, или неумение да осмислиш по друг начин живота си. Особено тези, които пускат цели фотосесии или селфита, чак да ти дожалее за тяхната самовлюбеност. Всеизвестна истина е, че не е полезно да се стои пред компютъра денонощно, както повечето хора правят, а и не знаем на какви хора ще попаднем в тази голяма мрежа. Вярно е, че по този начин можем да се свързваме безплатно по всяко време и по всички краища на света, но наистина ли предпочитате само това пред разходката с истинските приятели сред природата на чист въздух, или децата да играят навън? Какво забавно намирате в това, цял ден да се втренчвате в монитора и да се ровичкате из Фейсбук? Аз лично не намирам нищо забавно в това, даже трябва да се постави диагноза за болестно състояние на тема Фейсбук. Убедена съм, че ако създателят на тази мрежа реши да я спре, много от „маниаците“ ще изпаднат в паника какво да правят през свободното си време, или как ще живеят, като загубят популярността си. Ще изпаднат в безтегловност и ще имат усещането, че животът им се е преобърнал с краката нагоре.

ОСЪЗНАЙТЕ СЕ! ФЕЙСБУК НЕ Е ЦЕЛИЯТ ВИ ЖИВОТ!

Пред всички тези безсмислени неща, които хората правят, аз предпочитам да изляза с приятели, да се наслаждавам на природата и да запазя здравето си, вместо денонощно да се взирам в монитора, щракайки с мишката.

Михаела Пенчева 7б клас

Селото е вид бизнес

Всеки от тас е имал възможността да отиде на някое тихо и спокойно място далеч от града. Място, където забравяш всичко и се потапяш в тишината на природата. За мен такова място е истински рай, защото можеш да усетиш всичко около себе си, за разлика от града, където всичко е еднообразно. Такива места са селата. Но въпросът е дали там може да се развива бизнес. И отговорът е да, може. Отглеждане на животни, земеделие, сладкарски цехове, мандри и др. С бизнес на село могат да се захванат само хора, които искат приятен и здравословен начин на живот. Много хора биха искали за себе си такъв живот, но защо не го правят? Може би се срамуват, че като отидат на село, ще ги наричат селяни. Какво срамно има в това? Не е ли по-добре да живееш на село и да имаш успешен бизнес, отколкото да казваш, че си гражданин и да си безработен. Разбира се, градът предлага повече възможности за развитие, но след приемането на България в Европейския съюз се отпуснаха много пари за финансиране на малкия и среден бизнес в малките населени места. Развитието на бизнеса в селата дава възможност да се откриват работни места, пък и тя може да бъде по-евтина. Мисля, че бизнесът на село има предимства и перспектива и това трябва да насърчи много хора да се захванат с него.

Георги Ангелов 7а клас

Пътепис за Седемте Рилски Езера

Ураа! Една вечер мама се прибра и ми каза,че след седмица ще ходим на Седемте Рилски езера. Подготовката започна. Не трябваше да забравям книжката за 100-те национални обекта и фотоапарата. Най-накрая дойде и този момент.Тръгнахме.Пътуването беше дълго, защото с нетърпение очаквах да видя чудото, което е създала природата. По пътя останахме да пренощуваме в Самоков. На другата сутрин бяхме бодри и готови да видим езерата. По тесен криволичещ път стигнахме до лифта, който ни отведе до хижа „Седемте Рилски езера".Там трябваше да ни подпечатат книжката 100-те национални обекта.Чаках почти два часа да дойде хижаря, за да го направим. Понеже беше много студено, седнахме да пием чай.Събрахме сили и приключението започна. В началото имаше доста стръмно изкачване, както и коне с водачи за хората, които искаха да си спестят катеренето.С кратки почивки стигнахме до Долното езеро, което е най-ниското, с дълбочина 11м и събира водите на всички езера. Заснех прекрасната гледка. Започнах да се проявявам като фотограф.Оттам пътят стана по-лесен и равен.Скоро видяхме Рибното езеро, което е най плиткото - 2,5м.Отново съхраних чрез снимка този момент.Лошото беше, че нямаше табели.Информацията за езерата получавахме от туристи около нас, които познаваха района.За да мине по-бързо времето, с мама започнахме да играем на различни игри и пътят стана по-лек.Така стигнахме до Трилистника, наистина езерото приличаше на три листа.Запечатах и тази гледка. Игрите, както и пътят продължиха.Стигнахме до Бъбрека. Бреговете му бяха обградени с големи камъни.Това е най-прозрачното езеро, с видимост до18м.В него плуваха много малки рибки. Борко(брат ми) се опита да хване няколко, но скоро се отказа, защото водата беше много студена.Там имаше много хора, които си почиваха. Пътят продължи до Дълбокото езеро, известно като Окото, с дълбочина на осем етажна сграда.По склоновете имаше доста сняг.С брат ми се позабавлявахме.Смелчаците за последното езеро намаляха.Макар и с туристически обувки, вървях внимателно, защото беше много хлъзгаво.Най-накрая стигнахме до Сълзата.Наречено е така, защото всеки, който стигне дотам, е разплакан от умора.Невероятна красота, останах без думи.Оттам се виждаха всички езера. Гледката беше неописуема. Разбирам защо Алеко „отказва" да опише Ниагарския водопад. Аз бях в същото състояние. Гледах изумена тази красота, това съвършенство на природата и не намирах думите.

По обратния път минахме покрай езерото Близнаци, наречено така, защото при сухи и горещи дни се разделя на две. Бяхме изморени, но изпълнени с приятни емоции от преживяното. Мускулната треска дълго ни напомняше за тази екскурзия до Седемте Рилски езера, но пък си струваше.

Милица Атанасова 7а

Лъжата

Лъжата...тя е като стрела, която се забива в сърцето на човек и оставя следи на дълбоко разочарование. Но тогава защо продължаваме да лъжем?Може би искаме да представим самите себе си като различни хора и постигаме това с помощта на лъжата. Въпросът, който аз си задавам, е:"Винаги ли ефектът е положителен?"Дори лъжата да е малка и незначителна, в повечето случаи тя се задълбочава и лъжещият започва да си вярва.Така или иначе истината ще изплува наяве дори по-болезнена от преди. В днешно време част от ежедневието на човек.

Тя е възникнала още при сътворението на първите хора.Сякаш хората са обречени да използват лъжата като средство за успех, без да осъзнават, че с истината могат да постигнат много повече, макар да е по-трудно.За да отстраним лъжата и да изпълним света с истина, трябва всички да се обединим и да си казваме истината в очите, въпреки че това може да е болезнено. За да не остава лъжата безнаказана, трябва да поемем дълбоко въздух и да казваме истината в очите. Аз вярвам, че макар и малко, хората, които казват истината, крепят добрата страна на света

Екатерина Петрова 7Б клас

Мусала

В разгара на миналото лято, когато термометъра на сянка показваше 40 градуса, нашето семейство приготви куфарите за прохладната Рила. Пътуването беше дълго, но очакването за едно различно преживяване ме държеше с отворени очи.

Наистина всичко беше различно. Моят роден град Сливен в началото на месец август се беше превърнал в пустиня. Тревата по алеите приличаше на слама, листата по дърветата бяха опърлени като от пожар. Задух и прах се стелеше над града. Хората излизаха от домовете си привечер да се разходят, защото нямаха покой в нагрените панели. А аз пътувах към Боровец и колкото приближавахме, елите ставаха по-високи, тревите - по-зелени.дочуваха се птичи песни през прозорците на колата и вече спокойно се дишаше и без климатик.

Пристигнахме след 13 часа, а термометъра показваше 25 градуса, температура, напомняща повече за пролетта, отколкото за лятото. Настанихме се в хотела, починахме си, но скоро трябваше да проучим маршрута за следващия ден.

На следващия ден, след спокойна закуска, с раници на гърба поехме към върха. Началото на прехода към Рилските била започваше с кабинков лифт. Той ни издигна над огромните ели и като орли полетяхме в приказното светлосиньо небе. Чувствах се свободен, спокоен и щастлив. Радвах се на върховете на елите, които сякаш гъделичкаха стъпалата ми. Изведнъж започнаха да изчезват. Само голи била, скали и ниски зелени храстчета бяха пред нас в горната част на лифтената станция.

Оттук започваше пътят към величествения връх. Слизайки от кабинката бяхме заредени с оптимизъм и хъс бързо и лесно да покорим първенеца на Рила. Потеглихме. Около нас - приказна красота, пред нас - дълга, но сравнително равна пътека. От всички страни ни заобикаляха боровинкови храсти и ние с удоволствие си похапвахме от тях. Вървяхме и се чудехме на легендите за страшно трудния преход. Но така беше само до първата хижа. Там научихме, че за да продължим по-нататък, трябва да имаме екипировка, а след следващата хижа до върха могат да се изкачат само най-добрите, защото последните метри са най-трудни и се преминават с въже.

Отначало се поразколебахме, защото трябваше да се върнем до 18 часа, за да успеем да се качим на лифта, иначе трябваше да нощуваме в планината. Но татко каза, че сме дошли да покорим Мусала, а не да се отказваме, и ние отново потеглихме. Нямаше я вече широката пътека, а криволичеща пътечка между бели камъни. На места пропълзявахме, държейки се за скалите. Температурата беше около 13 градуса, но въздухът се разреждаше и преходът ставаше по-труден. Яркото августовско слънце грееше и журеше лицата и вратовете ни. Стигнахме до последната хижа. Вятърът ни брулеше. Последните метри приближаваха. Това бяха стръмни скали, между които минавахме в колона по един. Нямаше нищо, което да спре погледа ни в пространството, освен върха. Последни крачки и ...ето, вече бяхме най-горе, най-горе от всички на Балканите, на Мусала! Не можех да осъзная къде съм. Това е да си в облаците!

Георги Ангелов 7а клас

Как?

Нашият живот ... един миг от вечността, като цветето, разтворило своите прекрасни цветове само за една нощ. И то също като нашето съществувание умира под нежните лунни лъчи. Знаем, че животът ни е кратък, и въпреки това продължаваме да го скъсяваме още повече, като се избиваме взаимно за земя, за власт, за пари! Опиянени от гонитбата, хората забравят какво е човещина, милост, солидарност. Определяме се, че живеем във век на културно и технологично развитие, но продължават кръвопролитията. Оставяме да ни ръководи алчността, а тя ни води към самоунищожение.

Не се поучаваме от историята. Забравихме жертвите от Втората световна война и преди нея. Забравихме страха и ужаса в очите на децата. Замъглени умове ни заставят да изпълняваме малоумните им прищевки. Това е реалният свят и в него хората умират наистина. Как да спрем смъртта? Как да спрем глупостта и жестокостта? Как да променим дивото у човека?

Надя Георгиева 7а

Доверие

Какво точно означава да имаш доверие на някого, това едва ли някой може да определи. За някои хора доверието означава да можеш да споделиш на някого твоя тайна и той да я пази като своя. Хората трябва да споделят онова, което им тежи, защото така разтоварват себе си. За други доверието към някого означава просто да си поприказваш с човек, фен на клюките. Тогава идва ред на уговорките: „ Ще кажа само на теб...”, „само ти знаеш...”, „ама на никого няма да казваш...”

Доверието според мен е нещо много важно и то не се изразява само с това да споделиш нещо и да се надяваш, че другият ще го запаза в тайна. Много по-истинско е да знаеш, че имаш човек до себе си и той няма да те предаде, независимо в каква ситуация е поставен. Може дори да не търсиш конкретна помощ от него, достатъчно е да го има. Един поглед към човека, на когото имаш доверие, може да е решаващ за теб. Една негова усмивка – и да бъдеш сигурен в решението си. Винаги ми е правило впечатление, че хората, които много те убеждават, че можеш да им имаш доверие, на практика не го заслужават. После идват и оправданията: случайно са се изпуснали пред друг, забравили какво са обещали, не преценили какво да кажат и т.н. Всеки, който се е разочаровал от някого, на когото е оказал доверие, трябва да разбере, че вината си е негова. Той трябва да може да прецени на кого се доверява. С какво право можем да съдим другия човек, след като сме избрали грешния, а вероятно сме подминали правилния. Трудно е да разбереш кой е правилният, но човек нали се учи, най-добре от грешките си. Неизбежно ще има огорчения, но кой е казал, че истинските неща се постигат лесно.

„Доверие – на никого”, може би ще заключи някой. Струва ми се, че животът ще загуби част от очарованието си, ако живееш с мисълта, че няма човек, на когото да се довериш. Има го някъде, просто трябва да го намериш!

Жанет Йорданова 7в клас

Наркотиците

Един от многобройните проблеми на нашето съвремие е използването и продаването на наркотици. Те все повече навлизат в ежедневието ни, независимо дали ги приемаме или отхвърляме и никой не е застрахован от това да не се сблъска с тях. Започва се с любопитството, или с желанието да покажеш, че си различен, или с тръпката, че си герой в нечии очи. Не трябва да оглупяваме и да се поддаваме на слабостта, като започнем с наркотични вещества, защото те са временно бягство от действителността, но след това се превръщат в главен проблем, който трудно се решава. Всеки трябва да знае, че наркотиците са началото на края. А животът ни е само един, защо да го пропиляваме. Не трябва да замъгляваме съзнанието си, мислейки, че сме решили проблемите си, а всъщност да затъваме още повече. За жалост наркотиците се превръщат в начин на живот за много тийнейджъри. Повечето казват, че няма да им се случи, но под влияние на средата, в която се движат, става точно обратното. Под влиянието на наркотиците някой някъде умира - без приятели, без пари, без семейство, и най-вече без никаква надежда. Всеки сам за себе си трябва да реши, дали наркотиците му дават нещо в този живот и какво му вземат, а именно семейството, приятелите и самият него, всичко. Тези опиати са смъртта, която ти знаеш, че идва за теб и я чакаш покорно. Намери силата в себе си и тръгни към светлината, там все някой те обича, все на някого си потребен!

Памела Иванова 7а клас

КЛУБНА ДЕЙНОСТ

Развитието на извънкласните дейности в 12 ОУ по проект УСПЕХ създаде много разнообразие в живота на училището. Децата имаха възможност да избират според своите предпочитания и желания в каква форма на изява да участват. Затова се погрижиха учителите, които предложиха клубове и ателиета във всички тематични направления и така осигуриха на децата богат избор от дейности. Така през трите години на програмата учениците разширяваха своите познания, развиваха своите умения и много се забавляваха. Едни предпочитаха строгата математика, други се учеха да познават и съхраняват българското като фолклор, история , култура, трети опознаваха природата и света на животните, човешкото здраве, моделираха с ръце красиви предмети, изработваха гоблени, плетива, бродерии, цветя, плуваха в света на интернет и овладяваха възможностите за работа с компютър, правеха театър, рисуваха света, развиваха мускули и сила в спорта, танцуваха, пътешествваха във виртуалния свят. За всичко това разказваха и показваха в своя вестник младите журналисти.

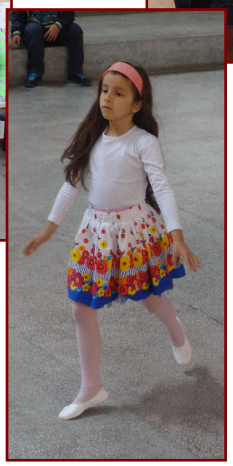

На своята представителна изява, събрала родители, учители и съученици, клуб „Театър-Вълшебства” с ръководител Стоянка Йосифова и клуб „На сцената” с ръководител Христина Василева драматизираха битови народни приказки и пролетни обичаи. С радост учители, родители и гости се насладиха на умението на децата да носят у себе си народните традиции, да имат ум и сърце за народната мъдрост, изразена в посланията на приказките „Който не работи, не трябва да яде”, „Чисто носи, сладко яде”, „Сливи за смет”, да имат уши и очи за красотата на българската песен и танц. Изключителна е ролята на ръководителките на двата клуба, които с искрен ентусиазъм развиват усета на децата към българското слово и уменията им чрез сцената да поднесат неговото богато значение. Децата бяха уловили безпогрешно и смисловото послание, и скрития заряд на хумора да се надсмеят над собствените и чуждите недостатъци и това ги забавляваше.

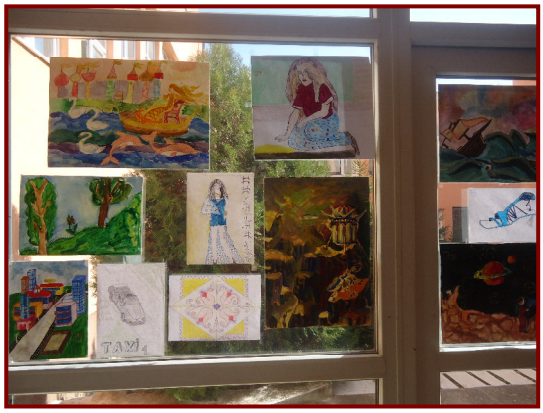

РЕДАКЦИОНЕН ЕКИП

Редактор: Дочка Добрева

Репортери: Живка Русчева, Вилислава Илиева, Диметра Кръстева, Светослава Пенчева,Симона Атанасова, Илияна Благоева, Ирина Димитрова, Михаела Пенчева, Самуил Георгиев